

Kniha Daniel – číslo dvadsať

Daniel a Zjavenie: Odhaľovanie prorockej tapisérie vzostupu a pádu kráľovstiev

Jeff Pippenger

2023-12-15

Sestra Whiteová často poukazuje na to, že prorocké poučenia, ktorým je potrebné porozumieť, sú znázornené prostredníctvom vzostupu a pádu kráľovstiev.

„Zo vzostupu a pádu národov, ako sú jasne zobrazené v knihách Daniel a Zjavenie, sa máme naučiť, aká bezcenná je iba vonkajšia a svetská sláva. Babylon so všetkou svojou mocou a nádherou, akú náš svet odvtedy už nikdy nevidel — mocou a nádherou, ktoré sa ľuďom tej doby zdali také pevné a trvalé — ako úplne pominul! Ako ‚kvet trávy‘ zahynul. Jakub 1:10. Tak zaniklo aj Médsko-perzské kráľovstvo a kráľovstvá Grécka a Ríma. A tak zaniká všetko, čo nemá Boha za svoj základ. Iba to, čo je spojené s Jeho zámerom a vyjadruje Jeho charakter, môže pretrvať. Jeho zásady sú jediné pevné veci, ktoré náš svet pozná.“ Proroci a králi, 548.

„Vzostup a pád“ kráľovstiev, ktoré sú predstavené v knihách Daniel a Zjavenie, sú ústredným bodom správneho prístupu k štúdiu proroctva. Pád Babylona je predobrazne zobrazený pádom Nimródovho Bábelu v prvej knihe Mojžišovej, v jedenástej kapitole. Potom v piatej kapitole knihy Daniel Babylon opäť padá. Dejiny pápežstva, jeho vzostupu k moci v roku 538 a jeho následného pádu v roku 1798, takisto predobrazujú konečný pád Babylona, lebo pápežská moc je v prorockom zmysle duchovným Babylonom. Pápežstvo padlo v roku 1798 a osemnásť kapitola Zjavenia načrtáva jeho konečný pád. V Danielovi 11,45 pápežstvo, ktoré je tam predstavené ako severný kráľ, prichádza ku svojmu koncu a niet nikoho, kto by mu pomohol. To sa odohráva pri uzavretí doby milosti, lebo verš štyridsaťpäť jedenástej kapitoly a verš jeden dvanástej kapitoly predstavujú tie isté dejiny.

A postaví stany svojho paláca medzi moriami na vrchu slávnej svätosti; ale príde k svojmu koncu a nikto mu nepomôže. A v tom čase povstane Michael, veľké knieža, ktoré stojí za synov tvojho ľudu; a nastane čas súženia, akého nebolo odvtedy, čo povstal národ, až do toho istého času; a v tom čase bude vyslobodený tvoj ľud, každý, kto sa nájde zapísaný v knihe. Daniel 11:45, 12:1.

Posolstvo druhého anjela je vystavané na skutočnosti, že Babylon padol dvakrát. Doslovný Babylon, predstavovaný Nimrodom a Balsazárom, padol dvakrát, a duchovný Babylon padol v roku 1798 a padne znovu, keď sa uzavrie čas milosti pre ľudstvo.

A nasledoval iný anjel, ktorý hovoril: Padol, padol Babylon, to veľké mesto, lebo napájal všetky národy vínom hnevu svojho smilstva. Zjavenie 14:8.

Opakovanie pádu Babylonu v posolstve druhého anjela poskytuje prorocké odôvodnenie na stotožnenie zdvojenia slov a fráz v Písmach ako symbolu spojených posolstiev druhého anjela a Polnočného volania. Zároveň potvrdzuje zásadu, na ktorú poukázala sestra Whiteová, že štúdium

prorociev je založené na vzostupe a páde kráľovstiev predstavených v knihách Daniel a Zjavenie. Ilustruje to myšlienku, že aby študent prorociev porozumel pádu Babylonu, musí zhromaždiť všetky pády Babylonu, „riadok na riadok“, aby ustanovil správne prorocké posolstvo konečného pádu Babylonu.

Dvojnásobný pád Babylonu v posolstve druhého anjela je založený na prorockom pravidle, ktoré určuje, že pravda je potvrdená svedectvom dvoch svedkov. Zdvojenie pádu Babylonu v rámci posolstva predstavuje prorockú metodológiu, ktorá je v Biblii označená ako neskorý dažď. Táto posvätná metodológia, ktorou je neskorý dažď, spočíva v uplatnení zjednocovania rozličných línii prorocstva „riadok na riadok“. Keď ju študent prorocstva použije, táto metodológia ustanovuje „posolstvo“ neskorého dažďa. Posolstvo neskorého dažďa, ktoré je ustanovené prostredníctvom uplatnenia tejto posvätnéj metodológie, je potom ohlasované v spojených prorockých dejinách druhého anjela a Polnočného volania. Tak to bolo v dejinách hnutia prvého anjela a tak je to pravdivé aj dnes, v dejinách hnutia tretieho anjela.

Štvrtá a piata kapitola knihy Daniel predstavujú líniu dejín, ktorá zahŕňa vzostup a počiatok Babylonu, predstavovaný Nabuchodonozorom v štvrtej kapitole, a potom pád a zánik Babylonu, predstavovaný Balsazárom v piatej kapitole. Spoločne vytvárajú jednu prorockú líniu. Prorocká línia vytvorená týmito dvoma kapitolami sa má položiť na kapitoly Daniel 1 až 3, aby sa ustanovilo posolstvo neskorého dažďa.

Tieto dve kapitoly predstavujú pád a opätovné povstanie Nabuchodonozora a pád i záhubu Belšaccara, a preto predstavujú pád Babylonu na začiatku i na konci línie. Línia prorocstva vytvorená týmito dvoma kapitolami je vystavaná na tom, že Babylon padá, povstáva a potom znovu padá. Už samotná táto skutočnosť ukazuje, že tieto dve kapitoly predstavujú posolstvo druhého anjela. Tieto dve kapitoly predstavujú dejiny zemskej šelmy zo Zjavenia trinástej kapitoly a v týchto dejinách je posolstvo druhého anjela a Polnočný výkrik ohlasované dvakrát.

Preto skôr, než začneme uvažovať o štvrtej a piatej kapitole Daniela, určíme posvätnú metodológiu, ktorou je neskorý dažď, a potom použitím tejto metodológie určíme posolstvo neskorého dažďa.

Významným medzníkom dejín prvého a druhého anjela bola metodológia reprezentovaná pravidlami prorockého výkladu Williama Millera. Tieto pravidlá použili muži na určenie posolstva Polnočného volania a toto posolstvo bolo posolstvom neskorého dažďa pre tieto dejiny.

Významným medzníkom dejín tretieho anjela je metodológia reprezentovaná ako „Prorocké kľúče“. Tieto pravidlá sa majú používať v spojení s pravidlami Williama Millera na určenie posolstva Polnočného volania v našich súčasných dejinách a posolstvo, ktoré sa teraz prostredníctvom týchto pravidiel ustanovuje, je posolstvom neskorého dažďa posledných dní. Millerove pravidlá predstavujú skorý dažď v prorockých dejinách šelmy zo zeme a tieto pravidlá spojené s „Prorockými kľúčmi“ predstavujú neskorý dažď v prorockých dejinách šelmy zo zeme.

Pozdný dažď je metodológia použitá na vytvorenie posolstva. Sú takí, ktorí sú zvedení, pretože hľadajú skúsenosť pozdného dažďa bez toho, aby najprv hľadali posolstvo, ktoré túto skúsenosť prináša. Letničné cirkvi kresťanstva sú jasným príkladom tohto zvodu. Ten istý druh mylného

smerovania je dostupný aj tým, ktorí síce hľadajú posolstvo pozdného dažďa, no odmietajú hľadať metodológiu, ktorá posolstvo pozdného dažďa určuje a upevňuje. Bez správnej metodológie nemožno rozpoznať správne posolstvo. Bez správneho posolstva je správna skúsenosť nemožná.

Význam tejto biblickej skutočnosti si väčšina ľudí neuvedomuje, lebo nikdy neuvažovali o možnosti, že existuje jeden správny spôsob štúdia Biblie a mnoho nesprávnych spôsobov štúdia Biblie. Nesprávny spôsob štúdia Biblie, ktorý je zďaleka najčastejšie volený, spočíva v dôverovaní názorom iných ľudí na to, čo Biblia učí. Je to medzi ľuďmi natoľko bežná záležitosť, že každá cirkev vytvára systém, aby uspokojila túto falošne vnímanú potrebu svojho stáda. Táto falošná potreba plodí falošné dielo vytvárania systému vodcov, ktorí sú označovaní za duchovných odborníkov na biblické porozumenie a ktorí majú správne usmerňovať chápanie nevycvičeného stáda. Biblia skutočne uvádza veľmi usporiadaný systém štruktúry cirkvi, ktorý zahŕňa starších, prorokov a učiteľov, no Biblia nikdy neschvaľuje skazenie cirkevnej organizácie, ktoré vytvára systém vodcov ustanovených na to, aby určovali, čo je a čo nie je pravda, a následne kto je a kto nie je heretik.

Usiluj sa osvedčiť pred Bohom ako robotník, ktorý sa nemusí hanbiť a správne rozdeľuje slovo pravdy. 2 Timotejovi 2:15.

Cirkevný vodca má napomínať, karhať, učiť a chrániť pred falošnými učeniami i pred tými, ktorí tieto falošné učenia šíria, no každý z nás má „usilovne sa predstavovať“ „Bohu osvedčený“ tým, že „správne rozdeľuje slovo pravdy“. Aby sme to činili, musíme poznať metodológiu, ktorú Biblia označuje za správny spôsob správneho rozdeľovania slova pravdy. Kniha Izaiáš predkladá tieto otázky v kontexte neskorého dažďa, a preto tam začneme.

V ten deň Hospodin svojím tvrdým a veľkým a mocným mečom potresce leviatana, toho rýchleho hada, áno, leviatana, toho skrúteného hada; a zabije draka, ktorý je v mori. V ten deň spievajte o nej: Vinica červeného vína. Ja, Hospodin, ju strážim; budem ju každú chvíľu zavražďovať; aby jej nik neublížil, budem ju strážiť vo dne i v noci. Nemám v sebe hnev; kto by mi v boji postavil trnie a bodľáč? Prešiel by som cez ne, všetko by som ich spálil. Alebo nech sa chopí mojej sily, aby uzavrel so mnou pokoj; áno, nech uzavrie so mnou pokoj. Tí, ktorí vyjdú z Jáкова, zapustia korene; Izrael zakvitne a vypučí a naplní tvár sveta ovocím. Či ho bil tak, ako bil tých, čo bili jeho? Alebo bol zabitý podľa pobitia tých, ktorí boli od neho pobití? S mierou, keď vyráža, budeš sa s ním prieť; on zadržiava svoj prudký vietor v deň východného vetra. Preto bude týmto očistená nepravosť Jáкова; a toto je všetko ovocie odstránenia jeho hriechu: keď všetky kamene oltára urobí ako kriedové kamene rozbité na kusy, a háje i modly už neobstoja. Lebo opevnené mesto bude spustošené, obydlie opustené a ponechané ako púšť; tam sa bude pásť teľa, tam si ľahne a zožerie jeho vetvy. Keď jeho konáre uschnú, budú odlomené; prídu ženy a zapália ich; lebo je to ľud bez rozumnosti; preto ten, ktorý ich učinil, sa nad nimi nezmiluje, a ten, ktorý ich utvoril, im nepreukáže priazeň. A stane sa v ten deň, že Hospodin bude mlátiť od toku Rieky až po egyptský potok, a vy budete pozbieraní jeden po druhom, ó synovia Izraelovi. A stane sa v ten deň, že zaznie veľká trúba, a prídu tí, ktorí boli blízki zahynutiu v asýrskej krajine, i vyhnci v egyptskej krajine, a budú sa klaňať Hospodinovi na svätom vrchu v Jeruzaleme. Izaiáš 27:1–13.

V predchádzajúcich článkoch sme sa opakovane zaoberali „zástavou“, ktorá je vztýčená, aby povolala ostatné Božie deti z Babylonu. Posledný verš dvadsiatej siedmej kapitoly Izaiáša hovorí o diele zástavy, keď vraví, že „zatrúbi sa na veľkú trúbu a prídu tí, ktorí boli blízki záhube v asýrskej krajine“. Asýria je symbolom Babylonu v posledných dňoch a tí, ktorí vo verši počujú varovné posolstvo, aby vyšli z Babylonu, prichádzajú a uctievali Boha s tými, ktorí sú predstavení ako sto štyridsaťštyri tisíc a ktorí sú prorocky umiestnení „na svätom vrchu v Jeruzaleme“.

Verš hovorí: „a stane sa v ten deň.“ „Ten deň“, ktorý je dňom, keď druhý hlas zo zjavenia v osemnásťtej kapitole volá ostatné Božie deti von z Babylona, je rámcom celej kapitoly. Druhý hlas zo zjavenia v osemnásťtej kapitole volá pri nedeľnom zákone, keď je rozpamätaná smilnica Týru.

A počul som iný hlas z neba, ktorý hovoril: Vyjdite z nej, ľud môj, aby ste nemali účasť na jej hriechoch a aby ste neprijali z jej rán. Lebo jej hriechy sa navršili až po nebo a Boh sa rozpamätal na jej nepravosti. Zjavenie 18:4, 5.

Dvadsať siedma kapitola Izaiáša sa začína označením toho istého dňa, ktorým sa kapitola aj končí, keď hovorí: „V ten deň Hospodin svojim tvrdým, veľkým a mocným mečom potrestá leviatana, toho prehkého hada, áno leviatana, toho krútivého hada; a zabije draka, ktorý je v mori.“

Pri nedeľnom zákone sa začína Boží výkonný, odplatný súd nad kráľovstvami draka (Organizácia Spojených národov), šelmy (pápežstva) a falošného proroka (Spojených štátov). Pri nedeľnom zákone je falošný prorok zvrhnutý ako šieste kráľovstvo biblického proroctva a národné odpadnutie prináša národnú skazu. Nedeľný zákon je miestom, kde na draka, ktorým je satan (a ktorého pozemské kráľovstvo je predstavené ako drak), na šelmu a na falošného proroka začínajú dopadať Božie výkonné súdy. Je to postupujúci trest, ktorý sa začína pri nedeľnom zákone. Začiatok i koniec dvadsiatej siedmej kapitoly Izaiáša je nedeľný zákon a táto kapitola predstavuje konkrétne otázky, ktoré sú priamo spojené s dejinami vedúcimi k nedeľnému zákonu a nasledujúcimi po ňom.

Uvažujeme o dvadsiatej siedmej kapitole, pretože ustanovuje prorocké pozadie pre dvadsiatu ôsmu a dvadsiatu deviatu kapitolu. V týchto kapitolách nájdeme definíciu neskorého dažďa ako metodológie, čo nám umožní pochopiť význam toho, že sa štvrtá a piata kapitola Daniela kladú navrch na prvú až tretiu kapitolu Daniela. Keď Izaiáš v dvadsiatej siedmej kapitole označí začiatok postupného trestu nad kráľovstvom draka, zaznamenáva, že v tom časovom období je Božiemu ľudu prikázané, aby „spieval jej“. Komu majú spievať?

Odpoveď na otázku, komu sa má spievať, je v názve piesne, lebo majú spievať „o vinici červeného vína, ktorú Hospodin stráži“. Príbeh vinice je príbehom Božieho ľudu a Izaiáš ho prvý raz spomína v piatej kapitole.

Teraz zaspievam svojmu milovanému pieseň môjho milého o jeho vinici. Môj milovaný má vinicu na veľmi úrodnom vrchu. Oplotil ju, povybíral z nej kamene, vysadil ju ušľachtilou révou, postavil uprostred nej vežu a vytesal v nej aj lis. Očakával, že prinesie hrozno, ale ona priniesla plané hrozno. A teraz, obyvatelia Jeruzalema a mužovia Júdu, rozsúďte, prosím, medzi mnou a mojou vinicou. Čo sa ešte malo urobiť mojej vinici, čo som v nej neurobil? Prečo, keď som očakával, že prinesie hrozno, priniesla plané hrozno? A teraz poďte; oznámim

vám, čo urobím svojej vinici: odstránim jej ohradu a bude spasená; zborím jej múr a bude pošliapaná. Obrátim ju na pustatinu; nebude orezávaná ani okopávaná, ale zarastie trnmi a bodľáčikmi. Prikážem aj oblakom, aby na ňu nedávali dážď. Lebo vinicou Hospodina zástupov je dom Izraela a mužovia Júdu sú jeho rozkošnou sadbou; očakával právo, ale hľa, útlak; spravodlivosť, ale hľa, krik. Izaiáš 5:1–5.

V dejinách krízy nedeľného zákona má Boží ľud spievať pieseň o vinici Božiemu ľudu, lebo pieseň hovorí: „A teraz, ó obyvatelia Jeruzalema a mužovia Judska, rozsúďte, prosím, medzi mnou a mojou vinicou.“ Pieseň o vinici je piesňou, ktorá označuje pominutie niekdajšieho zmluvného ľudu, zatiaľ čo Boh vstupuje do zmluvy s tými, o ktorých Peter hovorí, že „kedysi neboli ľuďom, ale teraz sú ľuďom Božím.“ Označuje, že na vinicu nepadol nijaký dážď, a tak poukazuje na dielo Eliáša, ktorý prichádza v tom časovom období a ktorý jediný môže počas toho obdobia priviesť dážď. Vieme, že táto pieseň je o pominutí zmluvného ľudu, lebo pieseň o vinici spieval Kristus dávneému Izraelu v období, keď bol dávny Izrael pominutý, zatiaľ čo Boh súčasne vstupoval do zmluvy s duchovným Izraelom.

Vypočujte ďalšie podobenstvo: Istý hospodár vysadil vinicu, ohradil ju plotom, vykopal v nej lis a postavil vežu; potom ju prenajal vinohradníkom a odcestoval do ďalekej krajiny. Keď sa priblížil čas úrody, poslal k vinohradníkom svojich sluhov, aby prevzali jej plody. Ale vinohradníci jeho sluhov pochytili, jedného zbili, druhého zabili a ďalšieho ukameňovali. Opäť poslal iných sluhov, viac než prvých, a urobili im podobne. Napokon k nim poslal svojho syna a povedal si: Môjho syna budú mať v úcte. Keď však vinohradníci uvideli syna, povedali si medzi sebou: Toto je dedič; poďte, zabime ho a zmocnime sa jeho dedičstva. Chytili ho, vyvliekli von z vinice a zabili. Keď teda príde pán vinice, čo urobí tým vinohradníkom? Povedali mu: Tých zločinných ľudí biedne zahubí a vinicu prenajme iným vinohradníkom, ktorí mu budú odovzdávať plody v ich časoch. Ježiš im povedal: Nikdy ste nečítali v Písmach: Kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, stal sa kameňom uholným; to sa stalo od Pána a je to obdivuhodné v našich očiach? Preto vám hovorím, že Božie kráľovstvo vám bude odňaté a bude dané národu, ktorý bude prinášať jeho ovocie. A každý, kto padne na tento kameň, rozbije sa; ale na koho on padne, toho rozdrví na prach. Keď veľkňazi a farizeji počuli jeho podobenstvá, poznali, že hovorí o nich. Matúš 21:33–45.

Keď Ježiš spieval pieseň o Božej vinici starovekému Izraelu, boli natoľko vtiahnutí do logiky a sily tohto posolstva, že keď sa Ježiš opýtal hašterivých Židov, čo urobí Pán vinice tým, ktorí zabili Syna, nemohli si pomôcť, ale museli dať správnu odpoveď, keď povedali: „Tých zločinných ľudí biedne zahubí a svoju vinicu prenajme iným vinohradníkom, ktorí mu budú odovzdávať úrodu v jej časoch.“

Ježiš potom bezprostredne pridal k piesni ďalší verš, keď spieval o zavrhnutom kameni, a ich odpoveď spojil so záverečnou slohou, keď vyhlásil: „Preto vám hovorím, že kráľovstvo Božie vám bude odňaté a bude dané národu, ktorý bude prinášať jeho ovocie. A ktoľvek padne na tento kameň, rozbije sa; ale na kohokoľvek on padne, toho rozdrví na prach.“ Toto „rozdrví na prach“ je ozvenou Izaiáša dvadsiatej siedmej kapitoly, kde sa hovorí, že „všetky kamene oltára budú ako kriedové kamene rozbité na kusy; háje ani modly neobstoja.“ Oboje sú odkazy na dielo prebudenia vykonané Joziášom, ktorý symbolizoval tých v posledných dňoch, čo znovu objavia „sedem

časov“, ten kameň úrazu, ktorý drví tých, čo ho odmietajú pokladať za vzácny.

V deň nedeľného zákona, ako je znázornený v dvadsiatej siedmej kapitole Izaiáša, majú tí, ktorí „kedysi neboli ľuďom“, spievať pieseň o Hospodinovej vinici červeného vína. Tieto články často poukazovali na to, že niet tretieho posolstva bez prvého a druhého posolstva. Nedeľný zákon je tretím posolstvom a deň nedeľného zákona zahŕňa dejiny prvého i druhého posolstva. V dvadsiatej siedmej kapitole Izaiáša nedeľný zákon označuje obdobie predstavené v prvej kapitole Daniela, a potom znovu v kapitolách jedna až tri knihy Daniel. Prorocky deň nedeľného zákona v dvadsiatej siedmej kapitole označuje dejiny 11. septembra 2001, keď bolo prvé posolstvo zmocnené až po čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon.

V ďalšom článku budeme pokračovať v našom uvažovaní o piesni, ktorú majú vykúpení zvestovať v čase vedúcom až k bodu, keď smilnica Ríma začne spievať svoju pieseň.

A videl som, a hľa, Baránok stál na vrchu Sion a s ním sto štyridsaťštyri tisíc, ktorí mali na svojich čelách napísané meno jeho Otca. A počul som hlas z neba ako hlas mnohých vôd a ako hlas veľkého hromu; a počul som hlas harfistov, ktorí hrali na svojich harfách. A spievali akoby novú pieseň pred trónom a pred štyrmi bytosťami a starcami; a nik sa nemohol naučiť tú pieseň okrem tých sto štyridsiatich štyroch tisíc, ktorí boli vykúpení zo zeme. To sú tí, ktorí sa nepoškvrnili so ženami, lebo sú panici. To sú tí, ktorí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide. Títo boli vykúpení spomedzi ľudí ako prvotiny Bohu a Baránkovi. A v ich ústach sa nenašla lešť, lebo sú bez úhony pred trónom Božím. Zjavenie 14:1–5.